

Barbara Cartland

Armunud kummitus

Barbara Cartland

THE GHOST WHO FELL IN LOVE

1978

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell

Toimetanud Margot Mahlapuu

Korrektor Inna Viies

© 1978 by Barbara Cartland

All rights reserved.

© 2006 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10378

ISBN 978-9949-20-011-5

Autori märkus

Esimesed võiduajamised Ascotis peeti 11. augustil 1711 kuninganna Anne'i eestkostel. Kõik romaanis esinevad Ascoti kuninglike võiduajamiste kirjeldused on tõesed, kaasa arvatud võidusõiduhobuste omanikud, džokid ja hobused, kuid välja arvatud Kuldkarika võitja. Selle auhinna võitis tegelikult härra Ramsbottomi hobune Sir Huldibrand. Tänapäeval saab võitja Kuldkarika ning 25 000 Inglise naela, mis lisandusid 1975. aastal.

Kuningliku tribüüni ümber asuv imepisike aedik, kuhu pääsesid üksnes kuningas George IV kutsutud külalised, pani aluse kuninglikule aedikule.

Kuni viimase sõjani oli see väga eksklusiivne ja isegi tänapäeval saab sinna pileteid ainult Inglise kuninga-koja ülemkammerhärralt.

Esimene peatiikk

“Demelza!”

Demelza tõstis pea raamatu kohalt, mida ta parasjagu luges, ja kuulatas.

“Demelza! Demelza!”

Neiu kargas kärmelt püsti ja lippas mööda pildigalerii kääksuvaid põrandalaudu trepimademele.

All hallis paistis erakordselt elegantne mees, kena nägu vaatas üles neiu poole, pea oli kuklas, huuled vormimas uuesti ta nime.

“Gerard!” hüüatas neiu. “Ma ei oodanud sind.”

“Ma tean seda, Demmy,” vastas mees, kasutades lapsikut hüüdnime, mille ta oli Demelzale nelja-aastaselt pannud.

Neiu jooksis trepist alla ja haaras vennal kaela ümbert kinni.

Armuuud kummitus

“Ettevaatlikult!” hoiatas too. “Mu kaelaside!”

“Uus stiil! Oh Gerard, see on väga peen!”

“Minu meelest ka,” vastas mees enesega rahulolevalt. “Seda kutsutakse matemaatiliseks.”

“See paistab olevat raskesti seotav.”

“Ongi!” nõustus vend. “Mul läks mitu tundi, ja raiskasin üle tosina musliinseose.”

“Las ma vaatan sind,” ütles Demelza.

Ta astus sammukese tagasi, et imetleda venna uljast välimust tolle kitsastes šampanjakarva pükstes, liibuvas kuues ja rikkalikult kaunistatud vestis.

“Su uus rätsep teeb sulle au!” lausus neiu viivu pärast, teades, et mees ootab ta otsust, “kuid ma pelgan seda arvet, mis sealt kord tuleb!”

“Sellest ma tulingi sinuga rääkima,” vastas Sir Gerard Langston.

Demelza hüüatas vaikselt.

“Gerard!... Ega ometi võlgade sissenõudjad?”

“Asi oli juba peaaegu nii hull,” ütles vend. “Kuid lähme vestleme edasi raamatukogus, ja mulle kuuluks ära üks jook. Teed olid koledal kombel rahvast täis!”

“Kujutan ette,” ütles Demelza. “Enne võiduajamisnädalat on see alati nii.”

Ascoti võiduajamiste ettevalmistused algasid alati tükk aega enne kogunemist. Hobused saabusid tavaliselt

BARBARA CARTLAND

esimestena ja nad paigutati paljudesse tallidesse, mis asusid võiduajamisraja lähedal.

Maakondadest tulev publik asus teele päevi ja isegi nädalaid enne kogunemiseks määratud päeva, samas kui Londoni rahvas hakkas Ascoti naabrusse kolima nädal enne võiduajamisi.

Kui nad raamatukokku sisenesid, takseeris Gerard tuba viisil, mis ta õde hämmastas – justkui oleks mees seda hinnanud.

Tavaliselt tuli ta koju kas rõivaste järele, mida ta õde ja nende mõlema vana lapsehoidja olid pesnud, triikitud ja parandanud, või kuna ta taskud olid seda-võrd tühjad, et mees pidi mõneks ajaks loobuma oma Half Moon Streetil asuvast kallist üüritoast.

“Mida sa otsid?” küsis Demelza viimaks.